

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 4689/2019
11.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Јелене Боровац, Бранка Станића, др Драгише Б. Слијепчевића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца – противтуженог АА из ..., кога заступа пуномоћник Милица Р. Митровић, адвокат из ..., против туженог – противтужиоца ББ из ..., кога заступа пуномоћник Душан Делевић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог – противтужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9363/18 од 12.04.2019. године, у седници већа одржаној 11.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог - противтужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9363/18 од 12.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог – противтужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 9363/18 од 12.04.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца – противтуженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 9363/18 од 12.04.2019. године, одбијена је као неоснована жалба туженог-противтужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 23136/13 од 12.09.2016. године којом је ставом првим изреке, укинут у целости платни налог Првог основног суда у Београду П број 18570/13 од 13.03.2013. године, ставом другим усвојен тужбени захтев тужиоца противтуженог и обавезан тужени-противтужилац да му на име дуга исплати износ од 1.350 евра са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 04.03.2013. па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је противтужбени захтев туженог противтужиоца којим је тражио да се обавезе тужилац – противтужени да му на име дуга исплати износ од 3.500 евра са каматом у висини референтне каматне стопе Европске централне банке на главне операције за рефинансирање увећане за 8% поена почев од 26.03.2015. године па до исплате у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени – противтужилац да тужиоцу

противтуженом исплати трошкове парничног поступка у износу од 72.740,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени противтужилац је изјавио благовремену ревизију, с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

У одговору на ревизију, тужилац противтужени предлаже да се ревизија одбаци. Трошкове је опредељено тражио.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног касационог суда услови за примену института изузетно дозвољене ревизије из члана 404. став 1. ЗПП, нису испуњени, зато што у предметном поступку није потребно уједначити судску праксу, нити размотрити правна питања од општег интереса односно у интересу равноправности грађана, нити је потребно ново тумачење права имајући у виду да нижестепене пресуде садрже одлуку о тужбеном захтеву које су донете у складу са усаглашеном судском праксом и израженим правним ставом Врховног касационог суда по питању дуговања туженог – противтужиоца према тужиоцу – противтуженом, а по основу потврде о дуговању, која је потписана од стране парничних странака, као и о неоснованости противтужбеног захтева који се заснива на ништавој одредби Уговора о поравнању. Осим наведеног, тужени – противтужилац у ревизији оспорава утврђено чињенично стање из ког се разлога ревизија с позивом на члан 404. став 1. ЗПП, не може изјавити.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије применом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је суду 04.03.2013. године. Вредност предмета спора по тужби је 1.350 евра. Противтужба ради исплате поднета је суду 26.03.2015. године. Вредност предмета спора по противтужби је 3.500 евра.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору који се односи на потраживање у новцу, а у коме вредност предмета спора по тужби и противтужби (1350 евра и 3500 евра) не прелази динарску противвредност 40.000 евра по

средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Како трошкови састава одговора на ревизију не представљају оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице у смислу члана 154. став 1. ЗПП, то је одлучено као у изреци под 3.

Председник већа - судија
Звездана Лутовац,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић